

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	3
Wabo	3
8.40- en 8.42-AMVB's	7
Planschade	7
Natuurbescherming	8
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	8
Volksverzekeringen	9
Sociale zekerheid overig	10
Bestuursrecht overig	10
Wet basisregistratie personen	10
Vreemdelingenrecht	11
Regulier	11
Asiel	13
Richtlijnen en verordeningen	16
Procesrecht	17

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2023, 251

MK ABRS, 22-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1127](#)

Beroepscommissie urgentie van WoonService Regionaal Coöperatief U.A..

Awb 1:1

BESTUURSORGAAN. De wijze waarop het verlenen van urgentie is geregeld in ‘s-Hertogenbosch is vergelijkbaar met de wijze waarop dat in de regio Midden-Brabant is geregeld. Ook daar wordt de urgentieregeling uitgevoerd door een orgaan van een privaatrechtelijke rechtspersoon. De ABRS heeft in de uitspraak van 1 februari 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:392](#), geoordeeld dat dat orgaan geen bestuursorgaan is. In wat [appellant A] en [appellant B] hebben aangevoerd, wordt geen reden gezien om in dit geval anders te oordelen.

Brief waarbij de Toetsingscommissie urgentie de aanvraag van [appellant A] en [appellant B] om urgentie voor een sociale huurwoning in de regio ‘s-Hertogenbosch heeft afgewezen.

7. appellant A] en [appellant B] betogen dat de rechtbank zich ten onrechte onbevoegd heeft verklaard om kennis te nemen van het beroep. De gemeente is wel betrokken geweest bij deze besluitvorming. [...]

7.1. De wijze waarop het verlenen van urgentie is geregeld in ‘s-Hertogenbosch is vergelijkbaar met de wijze waarop dat in de regio Midden-Brabant is geregeld. Ook daar wordt de urgentieregeling uitgevoerd door een orgaan van een privaatrechtelijke rechtspersoon. De Afdeling heeft in de uitspraak van 1 februari 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:392](#), geoordeeld dat dat orgaan geen bestuursorgaan is. In wat [appellant A] en [appellant B] hebben aangevoerd, ziet de Afdeling geen reden om in dit geval anders te oordelen. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat de beslissing van 16 december 2019 geen besluit is. Dit wordt hierna toegelicht.

7.2. Ten eerste stelt de Afdeling vast dat de Hvv niets regelt op het gebied van urgentieverlening, dat er geen mandaatbesluit is en dat de gemeente niet betrokken is geweest bij de besluitvorming. Wat [appellant A] en [appellant B] in dat kader hebben aangevoerd, vat de Afdeling op als een betoog dat de Beroepscommissie met openbaar gezag is bekleed en daarom een bestuursorgaan zou zijn. Niet in geschil is dat de Beroepscommissie geen a-orgaan is. De vraag is of zij een b-orgaan is. Zoals de rechtbank ook heeft overwogen, is er geen wettelijk voorschrift dat aan de Beroepscommissie openbaar gezag toekent. Ook verstrekt de Beroepscommissie geen uitkeringen of op geld waardeerbare voorzieningen aan derden. Het verlenen van urgentie betekent dat iemand met voorrang in aanmerking kan komen voor een sociale huurwoning en dat is niet op geld waardeerbaar. Dat de gemeente gronden aanwijst waarop sociale huurwoningen gebouwd kunnen worden, staat los van de verlening van een urgentie en maakt niet dat de Beroepscommissie op geld waardeerbare voorzieningen aan derden toekent. Dat betekent dat de Beroepscommissie in beginsel niet als b-orgaan kan worden aangemerkt.

Als de gemeente een beslissende mate van zeggenschap heeft in de woonruimteverdeling, kan dat alsnog aanleiding zijn om de Beroepscommissie als b-orgaan aan te merken. Een zekere mate van monitoring en sturing alleen is daarvoor echter onvoldoende, zo is geoordeeld in de hiervoor genoemde uitspraak van 1 februari 2023. [appellant A] en [appellant B] stellen dat uit het Sociaal Woonakkoord en de Prestatieafspraken volgt dat de gemeente wel een beslissende mate van zeggenschap heeft.

In het Sociaal Woonakkoord staat: [...] Een deel van de verantwoordelijkheid van de gemeente is het toewijzen van gronden waarop sociale huurwoningen worden gebouwd. Dit houdt echter geen verband met de urgentieregeling, zoals hiervoor ook is overwogen. In punt 5 van deel 1 van het Sociaal Woonakkoord staan een aantal thema's genoemd waarover afspraken worden gemaakt. De wijze waarop het verlenen van urgentie moet worden geregeld, is echter niet genoemd als thema. De prestatieafspraken waar [appellant A] en [appellant B] naar verwijzen hebben betrekking op de jaren 2021-2025. Deze zijn daarom niet relevant. Maar ook als wordt gekeken naar de Prestatieafspraken uit 2019 kan daaruit niet worden afgeleid dat de gemeente een beslissende mate van zeggenschap heeft in de woonruimteverdeling. Zo staat er bijvoorbeeld dat de gemeente een taak heeft op het gebied van huisvesting van bijzondere doelgroepen, en ook wordt in dit document gewezen op de taak van het aanwijzen van bouwlocaties, maar dat de gemeente ook een taak zou hebben op het gebied van de wijze waarop urgentie moet worden geregeld, is hierin niet bepaald. Dat betekent dat uit het Sociaal Woonakkoord, noch uit de prestatieafspraken, volgt dat de gemeente een beslissende mate van zeggenschap heeft in de woonruimteverdeling. Ten overvloede merkt de Afdeling op dat een afspraak over een wenselijke verhouding tussen toewijzingen met en zonder voorrang hiervoor eveneens onvoldoende zou zijn. [...]

JnB 2023, 252

CBb, 21-03-2023, [ECLI:NL:CBB:2023:140](#)

minister van Economische Zaken en Klimaat, verweerder.

Awb 6:7, 6:8 lid 1, 6:9 lid 1, 6:11

BEZWAARTERMIJN. I.c. heeft verweerder het bezwaar van appellante tegen de weigering van de subsidie niet-ontvankelijk verklaard omdat het bezwaarschrift te laat is ingediend.

Appellante heeft als verklaring voor de termijnoverschrijding gegeven dat verweerder haar niet met een notificatiemail heeft gemeld dat een besluit was genomen en dat zij er niet op bedacht hoefde te zijn dat zo snel op de aanvraag zou worden beslist. Geoordeeld wordt dat verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de reden van de termijnoverschrijding voor rekening van appellante komt. De enkele betwisting van de ontvangst van de notificatiemail is onvoldoende om de termijnoverschrijding van ongeveer drie maanden verschoonbaar te oordelen. Daarbij is het College van oordeel dat het op appellantes weg had gelegen om na de indiening van de aanvraag ook zelf mijnrvo.nl in de gaten te houden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2023, 253

ABRS, 22-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1151](#)

college van burgemeester en wethouders van Peel en Maas.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 1.1a, 2.1, 2.12 lid 1 onder a onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II, artikel 4 aanhef en onderdeel 11

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. TIJDELIJK. PLATTELANDSWONING. WOON- EN LEEFKLIMAAT. GEUR. GELUID. FIJNSTOF. ENDOTOXINEN. Omgevingsvergunning voor het tijdelijke gebruik van de een bedrijfswoning als plattelandswoning. Gegrond hoger beroep.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college een omgevingsvergunning aan [partij] verleend voor het tijdelijke gebruik van de bedrijfswoning aan de [locatie 1] [...] als plattelandswoning.

[...] Geur

[...] 10.1. In de Structuurvisie staat dat plattelandswoningen niet beschermd worden tegen de milieueffecten van het bijbehorende agrarische bedrijf (met uitzondering van het aspect luchtkwaliteit) en dat aanvaard moet worden dat de geluid- en geurbelasting op een plattelandswoning in veel gevallen hoger is dan acceptabel wordt geacht bij een reguliere burgerwoning. In de Structuurvisie staat ook: "Voormalige agrarische bedrijfswoningen mogen enkel bewoond worden door anderen dan agrariërs wanneer de nabijgelegen agrarische bedrijven daarvan geen nadeel ondervinden met betrekking tot hun huidige en toekomstige bedrijfsvoering en waar ter plaatse van die woningen een aanvaardbaar woon- en leefklimaat kan worden gegarandeerd".

10.2. Op de zitting heeft het college bevestigd dat wat betreft het aspect geur is gerekend met de bestaande feitelijke en vergunde bedrijfssituatie op 28 november 2018, de datum waarop het geuronderzoek is gedaan om te bepalen of ter plaatse van de woning sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat, maar dat geen rekening is gehouden met een mogelijke toekomstige, planologisch toegestane, uitbreiding van het bedrijf van [appellante]. De toekomstige bedrijfsvoering waarmee volgens de Structuurvisie rekening moet worden gehouden, is zo miskend. Anders dan het college is de Afdeling van oordeel dat de omstandigheid dat het hier gaat om een aan [partij] verleende tijdelijke vergunning dit niet anders maakt. In een geval als dit moet immers worden gerekend met hetgeen op grond van het alsdan geldende bestemmingsplan op het betrokken perceel planologisch maximaal mogelijk is. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Het betoog slaagt in zoverre.

[...] Geluid

[...] 11.2. Dat een plattelandswoning een lagere mate van bescherming geniet dan een gewone burgerwoning, laat naar het oordeel van de Afdeling onverlet dat het college bij het onderzoek naar de aanvaardbaarheid van het woon- en leefklimaat ter plaatse van de woning rekening moet houden met de maximale planologische mogelijkheden op het perceel van [appellante], gelet op hetgeen hiervoor onder 10.1 en 10.2 is overwogen over de Structuurvisie. De Afdeling stelt vast dat het college de maximale planologische mogelijkheden niet heeft betrokken in het onderzoek naar de geluidbelasting. Het oordeel van de rechtbank dat het college geen nader onderzoek hoefde te doen, wordt daarom niet gevolgd. [...]

Fijnstof

[...] 12.1. Uit de uitspraak van de Afdeling van 4 februari 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:236](#), volgt dat de eisen voor de luchtkwaliteit ook bij plattelandswoningen gelden. Het college dient dan ook inzichtelijk te maken dat de luchtkwaliteit niet aan de verlening van de omgevingsvergunning in de weg staat. Het college heeft gewezen op de berekeningen in het onderzoek naar luchtkwaliteit van 7 november 2018 van M-Tech Nederland BV. De rechtbank is eraan voorbij gegaan dat ook in dat onderzoek niet is uitgegaan van wat er op het bedrijfsperceel van [appellante] planologisch maximaal mogelijk is. Het betoog slaagt.

Endotoxinen

[...] 13.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 19 januari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:166](#)), is het bij de beoordeling van de ruimtelijke aanvaardbaarheid aan

het bestuursorgaan om te bepalen op welke wijze de emissies van endotoxinen bij de besluitvorming betrokken worden, of er maatregelen nodig zijn, en zo ja, welke dat zijn. Verder heeft de Afdeling eerder overwogen (uitspraken van 25 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2395](#) (r.o. 8.6) en 20 mei 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1267](#) (r.o. 6.1)), dat zowel wat betreft de voor blootstelling aan endotoxinen te hanteren advieswaarde als de wijze waarop kan worden berekend welke concentratie endotoxinen zal worden veroorzaakt door een veehouderij, thans nog een aanzienlijk aantal vragen bestaat waarvoor verder wetenschappelijk onderzoek is vereist.

13.2. De Afdeling is onder deze omstandigheden van oordeel dat de rechtbank terecht heeft overwogen, onder verwijzing naar de hiervoor vermelde uitspraak van 25 juli 2018, dat het college geen plicht heeft om een toetsingskader zoals de Notitie toe te passen. De rechtbank heeft in hetgeen [appellante] heeft aangevoerd terecht geen grond gezien voor de slotsom dat het bedrijf zodanige risico's voor de volksgezondheid kan opleveren dat het college de omgevingsvergunning om die reden toch had moeten weigeren.

Het betoog slaagt niet.

Conclusie

14. Het hoger beroep is gegrond. [...]

JnB 2023, 254

MK ABRS, 22-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1159](#)

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BESTEMMINGSPLAN. BESCHERMD STADSGEZICHT.

GELUID EN TRILLING. Omgevingsvergunning bouw Kattenbrug in Groningen. De brug is

onderdeel van een nieuwe busroute. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het realiseren van een brug ten behoeve van verkeer in

overeenstemming is met artikel 6 van de planregels en dat hiervoor niet noodzakelijk is dat

aan de locatie de aanduiding "Verkeer" is toegekend. Het betoog dat het project in strijd is

met het bestemmingsplan, slaagt. De beroepen tegen de alsnog verleende vergunning voor

de bouw van de brug en het afwijken van het bestemmingsplan zijn ongegrond. Het betoog

dat onvoldoende belang is toegekend aan het beschermd stadsgezicht slaagt niet. Verder

heeft het college voldoende onderbouwd dat het niet aannemelijk is dat schade ontstaat door trillinghinder en aan de geluidsnormen wordt voldaan.

JnB 2023, 255

Tussenuitspraak MK ABRS, 22-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1148](#)

college van burgemeester en wethouders van Haarlem, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 3.1a

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. ONDERZOEKSRAPPORTEN. I.c. wordt geoordeeld dat er

geen aanleiding is voor de conclusie dat, gelet op het bepaalde in artikel 3.1a van de Wabo en

in de Memorie van Toelichting bij deze bepaling, sprake is van gewijzigde feiten of

omstandigheden waardoor het college de verschillende onderzoeken niet meer aan de

verleende omgevingsvergunning ten grondslag heeft kunnen leggen.

[...] Bij besluit van 21 juni 2021 heeft het college aan Stichting Elan Wonen een

omgevingsvergunning verleend voor het bouwen en gebruiken van 162 tijdelijke wooneenheden ten

behoefte van sociale huurwoningen en huisvesting van statushouders, een cultureel

maatschappelijke ruimte en bijbehorende voorzieningen voor een periode van 10 jaar op het perceel ten noordwesten van het Delftplein te Haarlem. [...]

[...] Onderzoeksrapporten

4. [appellanten] betogen dat het college ten onrechte dezelfde onderzoeksrapporten aan de verlening van de omgevingsvergunning ten grondslag heeft gelegd als bij de vorige omgevingsvergunning. In de procedure tegen die vorige omgevingsvergunning hebben zij al aangevoerd dat deze onderzoeken voor kritiek vatbaar zijn en hebben zij daartegen inhoudelijke bezwaren aangevoerd. Volgens [appellanten] volgt uit artikel 3.1a van de Wabo dat het bevoegd gezag zich bij het verlenen van een omgevingsvergunning kan baseren op gegevens en onderzoeken die niet ouder zijn dan twee jaar, terwijl de onderzoeken die hier aan de orde zijn al meer dan vijf jaar oud zijn. Volgens [appellanten] is de situatie rondom het Delftplein inmiddels zo gewijzigd dat in redelijkheid niet meer van die onderzoeken kan worden uitgegaan. Zo is de "Verkeerskundige Onderbouwing Omgevingsvergunning Delftplein Haarlem" van Goudappel Coffeng van 23 augustus 2016 niet meer toereikend, omdat sinds de bouw van het wooncomplex de verkeerssituatie is gewijzigd door een toegang tot de parkeerplaats van het wooncomplex vanuit de Rijksstraatweg. Ook de "Flora- en Fauna Quicksan" van Elzerman Ecologisch Advies van 28 juli 2016 is niet meer actueel, omdat niet is getoetst aan de Wet natuurbescherming, zo betogen [appellanten].

4.1. Ingevolge artikel 3.1a van de Wabo mag het bevoegd gezag zich bij het verlenen van een omgevingsvergunning in ieder geval baseren op gegevens en onderzoeken die niet ouder zijn dan twee jaar. In de Memorie van Toelichting bij deze bepaling staat dat met de formulering is beoogd aan te geven dat het gebruik van gegevens en onderzoeken, die niet ouder zijn dan twee jaar, geen nadere motivering of rechtvaardiging behoeft. Daarnaast geeft deze formulering aan dat ook gegevens en onderzoeken die ouder zijn dan twee jaar gebruikt mogen worden. Verder staat er dat het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel met zich kunnen brengen dat bij een langere termijn gemotiveerd wordt, waarom van die gegevens wordt gebruik gemaakt. Hiertoe zal in beginsel alleen aanleiding bestaan, indien door belanghebbenden gesteld wordt dat aan het besluit actuele gegevens ten grondslag dienen te worden gelegd, omdat sprake is van gewijzigde feiten of omstandigheden, of de gegevens zo gedateerd zijn - wat betreft verstreken tijd, niet wat betreft inhoud - dat het bevoegde bestuursorgaan uit zichzelf behoefte voelt het gebruik ervan te verantwoorden.

4.2. Wat [appellanten] aanvoeren, geeft geen aanleiding voor de conclusie dat sprake is van gewijzigde feiten of omstandigheden waardoor het college de verschillende onderzoeken niet meer aan de omgevingsvergunning ten grondslag heeft kunnen leggen. Dat zij in de procedure tegen de eerder verleende omgevingsvergunning al inhoudelijke bezwaren hebben aangevoerd tegen de onderzoeksrapporten en dat in de "Flora- en Fauna Quicksan" niet is getoetst aan de Wet natuurbescherming, betekent nog niet dat er sprake is van gewijzigde feiten of omstandigheden. Verder is onbestreden dat de realisatie van een extra toegang tot de parkeerplaats van het wooncomplex vanuit de Rijksstraatweg, al in de Verkeerskundige Onderbouwing Omgevingsvergunning Delftplein Haarlem van Goudappel Coffeng van 23 augustus 2016 is meegenomen.

Het betoog slaagt niet. [...]

JnB 2023, 256

Rechtbank Den Haag, 24-02-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:3139](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/URL/ECLI:NL:RBDHA:2023:3139)

college van burgemeester en wethouders van Zoetermeer (verweerder).

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.2 lid 1 aanhef en onder g, 2.18

Algemene plaatselijke verordening (APV) 4:10 lid 1, lid 3

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. KAPPEN. Omgevingsvergunning voor het kappen van één boom. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder bij het beoordelen van de vraag of sprake is van een verwijderingsbelang als gevolg van overmatige schaduwoverlast de SPF [Solar Pathfinder] als hulpmiddel heeft kunnen inzetten. Verweerder heeft zich op het standpunt mogen stellen dat de ervaren overmatige schaduwoverlast zwaarder weegt dan de belangen die zich tegen het kappen van de boom verzetten, zodat sprake is van een verwijderingsbelang als bedoeld in artikel 4:10, derde lid, aanhef en onder b, van de APV. Verweerder heeft de omgevingsvergunning voor het kappen van de boom daarom mogen verlenen.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 22-03-2023 ([ECLI:NL:RVS:2023:1141](#));
- ABRS, 22-03-2023 ([ECLI:NL:RVS:2023:1152](#));
- MK Rechtbank Gelderland, 10-03-2023 ([ECLI:NL:RBGEL:2023:1265](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK Rechtbank Gelderland, 10-03-2023, ([ECLI:NL:RBGEL:2023:1259](#));
- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 16-02-2023, ([ECLI:NL:RBNHO:2023:1811](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2023, 257

MK ABRS, 15-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1017](#)

college van burgemeester en wethouders van Woensdrecht.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. PLANVERGELIJKING. MAXIMALE INVULLING. UITZONDERING. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de realisering van de maximale planologische mogelijkheden van het oude planologische regime op het naastgelegen perceel op de peildatum 17 augustus 2018 niet met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid was uitgesloten. Toen was namelijk niet zeker dat een planologisch toegestane uitbreiding van de agrarische bedrijvigheid op het naastgelegen perceel niet kon worden gerealiseerd. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, kan op voorhand niet worden uitgesloten dat door gebruik van het zogenoemde salderen of op grond van de zogenoemde ADC-toets een Wnb-vergunning kon worden verleend. Niet is gebleken dat voor een dergelijke uitbreiding geen Wnb-vergunning zou worden verleend.

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2023, 258

MK Rechtbank Gelderland, 13-03-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2023:1299](#)

college van Gedeputeerde Staten van Gelderland (het college).

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.8, 3.18

NATUURBESCHERMING. OPDRACHT. ONTHEFFINGEN. RECHTSZEKERHEID. NOODZAAK.

Opdracht aan [Stichting G]. I.c. wordt geoordeeld dat in het bestreden besluit niet een concrete opdracht wordt geformuleerd, maar slechts wordt aangegeven dat de opdracht wordt verleend met als doel 'om uitvoering te kunnen geven aan de in het beleidsdraaiboek opgenomen opdracht om bij een uitbraak van Afrikaanse varkenspest de populatieomvang van wilde zwijnen in de provincie Gelderland te beperken'. Daarmee is niet duidelijk wat precies van de [Stichting G] wordt verwacht. Dit is in strijd met de rechtszekerheid.

Voor zover de opdracht aldus gelezen zou moeten worden dat opdracht wordt gegeven, althans de mogelijkheid wordt geboden, om indien varkenspest wordt aangetroffen bij een wild zwijn in Gelderland, direct tot beperking van de populatie over te gaan, is de noodzaak voor die opdracht geenszins aangetoond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2023, 259

MK CRvB, 15-03-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:506](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Vo 883/2004 21, 46

Vo 987/2009 27, 49

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA)

Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten

WIA. WEIGERING WIA-UITKERING. Het Uvw was niet verplicht het door het Slowaakse orgaan Socialna Poistovna (SP) vastgestelde arbeidsongeschiktheidspercentage over te nemen. Wel moet het Uvw rekening houden met de documenten en medische rapporten die door het orgaan van andere lidstaten zijn vergaard alsof deze in Nederland waren opgesteld. Het Uvw heeft dit in deze zaak gedaan door het medische rapport dat door de SP is opgesteld in de beoordeling te betrekken. De Raad heeft geen aanleiding om te oordelen dat het medisch onderzoek in deze zaak onzorgvuldig is geweest omdat appelland niet is gezien door een Nederlandse verzekeringsarts.

De bepaling van de mate van arbeidsongeschiktheid aan de hand van in Nederland voorkomende functies en daaraan verbonden uurlonen is gebaseerd op de toepasselijke Nederlandse wet- en regelgeving. Er is geen verplichting voor appelland om naar Nederland te verhuizen.

Appellant heeft geen gronden aangevoerd over de belasting in de geselecteerde voorbeeldfuncties. Uitgaande van de juistheid van de FML heeft de Raad geen reden voor twijfel aan de geschiktheid van deze functies. Aangevallen uitspraak bevestigd.

JnB 2023, 260

MK CRvB, 22-03-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:525](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet tegemoetkomingen loondomein (Wtl)

WTL. DOELGROEPVERKLARING LKV. Ter zitting is door het Uvw erkend dat er geen wettelijk voorschrift is aan te wijzen waaruit voortvloeit dat een verstrekte doelgroepverklaring LKV niet langer geldig is als een betreffende werknemer tijdens de looptijd van de doelgroepverklaring LKV door overgang van onderneming gaat werken voor een werkgever met een ander loonheffingsnummer. Een nadere regeling met betrekking tot de geldigheid van de doelgroepverklaring, als bedoeld in artikel 2.7, eerste lid, laatste volzin, van de Wtl, is niet getroffen. Gegronde beroep. Bestreden besluit zal worden vernietigd voor zover daarin is geoordeeld over de beperking van de geldigheid van de verstrekte doelgroepverklaring. Dat betekent dat deze de geldigheid heeft behouden tot en met 31 december 2021. De in het bestreden besluit gehandhaafde weigering om een nieuwe doelgroepverklaring te verstrekken kan in stand blijven nu appellante daartegen geen gronden heeft aangevoerd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2023, 261

MK CRvB, 16-03-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:493](#)

CAK.

Vreemdelingenwet 2000 (Vw) 8

Wet langdurige zorg (Wlz) 2.1.1

Zorgverzekeringswet (Zvw) 2

ZVB. AANMANING AFSLUITING ZORGVERZEKERING. VERZEKERINGSPLICHT. BOETE.

RECHTMATIG VERBLIJF IN NEDERLAND. Een redelijke uitleg van de regels voor aanmaning en boete in de Zvw brengt met zich dat een rechtstreeks uit het Unierecht voortvloeiend (declaratoir) verblijfsrecht, dat achteraf is erkend, niet met terugwerkende kracht, in zijn of haar nadeel, aan de vreemdeling mag worden tegengeworpen. Boete ten onrechte opgelegd.

4.3.2. Naar het oordeel van de Raad was er op 22 februari 2019 geen grond voor het CAK om aan betrokkene een aanmaning te sturen. Op dat moment was het besluit van de IND van 14 maart 2018 nog van kracht. In dit besluit werd vastgesteld dat betrokkene geen rechtmatig verblijf in Nederland had. Zij moest Nederland zelfs verlaten. Deze vaststelling was op dat moment leidend voor betrokkene, en ook voor de Svb en het CAK. Als de Svb op 22 februari 2019 gevraagd was om de verzekeringspositie van betrokkene te bepalen, dan had de Svb naar de stand van zaken toen geen verzekeringsplicht kunnen vaststellen. Dat betrokkene wel in het Wlz-verzekerdenbestand van de Svb was opgenomen, moet berusten op een onjuiste registratie.

4.3.3. De verklaring van de Svb van 5 juli 2019 waarin, achteraf, is vastgesteld dat betrokkene vanaf 18 mei 2017 verzekeringsplichtig is voor de Wlz, maakt deze conclusie niet anders. Een redelijke uitleg van de regels voor aanmaning en boete in de Zvw brengt met zich dat een rechtstreeks uit het Unierecht voortvloeiend (declaratoir) verblijfsrecht, dat achteraf is erkend, niet met terugwerkende kracht, in zijn of haar nadeel, aan de vreemdeling mag worden tegengeworpen.

4.3.4. Een boete op grond van de Zvw mag alleen worden opgelegd als de betrokkene binnen drie maanden na de verzending van een terecht verzonden aanmaning geen zorgverzekering heeft gesloten. Omdat de aanmaning in dit geval ten onrechte verzonden, mocht het CAK aan betrokkene geen boete opleggen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2023, 262

MK CRvB, 16-03-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:496](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) 2.3.2

Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Den Haag 2015

WMO 2015. AFWIJZING AANVRAAG MAATWERKVOORZIENING IN DE VORM VAN VERVANGING VAN EEN LIGBAD DOOR EEN DOUCHE. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant beperkingen ondervindt, waardoor hij geen gebruik kan maken van het bad en een douche voor hem noodzakelijk is.

In geschil is of appellant zijn hulpvraag redelijkerwijs van te voren had kunnen voorzien en had kunnen voorkomen door hier rekening mee te houden bij de keuze van een nieuwe woning. De Raad is van oordeel dat het college onvoldoende heeft onderzocht of dit het geval was. De stelling van het college dat appellant gelet op de bij de melding aanwezige beperkingen en de daarvan te verwachten ontwikkelingen zijn hulpvraag had kunnen voorzien, is onvoldoende onderbouwd. Dit betekent dat het bestreden besluit onzorgvuldig is voorbereid en niet berust op een deugdelijke motivering. Aangevallen uitspraak vernietigd. Het college dient een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Wet basisregistratie personen

JnB 2023, 263

ABRS, 22-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1157](#)

college van burgemeester en wethouders van Almere.

Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap (verdrag)

Wet basisregistratie personen (Wet brp) 2.20 lid 1

WET BASISREGISTRATIE PERSONEN. ADRESWIJZIGING. I.c. wordt geoordeeld dat het college er terecht van is uitgegaan dat [appellant] alleen [locatie A] als woonadres had. Het betoog dat het college het Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap heeft geschonden, omdat het college niet heeft geoordeeld dat hij niet op het adres [locatie B] mag wonen, slaagt niet. Voor artikel 1 van het verdrag geldt dat dit een doelomschrijving betreft. De bepaling is niet onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig geformuleerd om zonder meer als objectief recht in de nationale rechtsorde door de rechter te worden toegepast. Artikel 5 van het verdrag daarentegen bevat het verbod op discriminatie. Daarover oordeelt de Afdeling in navolging van de Centrale Raad van Beroep dat dat wel rechtstreekse werking heeft (zie de uitspraak van 23 juli 2021, [ECLI:NL:CRVB:2021:1888](#)). Het beroep op de bepaling slaagt i.c. echter niet.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2023, 264

MK ABRS, 17-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1060](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

VWEU 20

REGULIER. Artikel 8 van het EVRM strekt niet zo ver dat het een aanvrager recht geeft op een bepaald type verblijfsvergunning, op voorwaarde dat de nationale autoriteiten de aanvrager in staat stellen ongehinderd zijn of haar recht op familie- en privéleven uit te oefenen. Het Chavez-Vilchez-verblijfsrecht getuigt niet van een belemmering om familie- en privéleven uit te oefenen.

1. Deze uitspraak gaat over de manier waarop de staatssecretaris een aanvraag van een vreemdeling met een Chavez-Vilchez-verblijfsrecht voor verblijf op grond van artikel 8 van het EVRM beoordeelt. [...]

4.1. De staatssecretaris voert, onder verwijzing naar de arresten van het EHRM van 19 februari 1996, Gül tegen Zwitserland, [ECLI:CE:ECHR:1996:0219JUD002321894](#), paragrafen 29 t/m 33, en 31 januari 2006, Rodrigues da Silva en Hoogkamer tegen Nederland, [ECLI:CE:ECHR:2006:0131JUD005043599](#), paragrafen 37 en 38, terecht aan dat het beoordelingskader voor aanvragen voor verblijf op grond van artikel 8 van het EVRM, opgenomen in werkinstructie 2019/15, in overeenstemming is met voornoemde rechtspraak van het EHRM. Blijkens de werkinstructie beoordeelt de staatssecretaris eerst of er familieleden bestaat tussen de desbetreffende vreemdeling en de desbetreffende referent en of die vreemdeling privéleven heeft. Als dit het geval is, beoordeelt de staatssecretaris of zijn besluit leidt tot scheiding van de familieleden of schending van het privéleven. Dat heeft de staatssecretaris in dit geval ook gedaan en dat is in overeenstemming met voornoemde arresten van het EHRM. Uit die arresten volgt namelijk dat de staatssecretaris eerst heeft moeten beoordelen of tussen de vreemdeling en haar

dochter familielevens bestaat en of zij privéleven heeft en vervolgens of hij een inbreuk maakt op het familie- en/of het privéleven in het geval hij een vergunning weigert.

4.2. De Afdeling volgt de staatssecretaris in zijn standpunt dat in dit geval geen schending van artikel 8 van het EVRM optreedt. In dit verband voert de staatssecretaris, onder verwijzing naar de arresten B.A.C. tegen Griekenland, paragraaf 35, en Hoti tegen Kroatië, paragraaf 121, terecht aan dat artikel 8 van het EVRM niet zo ver strekt dat het een aanvrager recht geeft op een bepaald type verblijfsvergunning, op voorwaarde dat de nationale autoriteiten de aanvrager in staat stellen ongehinderd zijn of haar recht op familie- en privéleven uit te oefenen. Anders dan de vreemdeling in de schriftelijke uiteenzetting aanvoert, getuigt het Chavez-Vilchez-verblijfsrecht niet van een belemmering om familie- en privéleven uit te oefenen. Immers, de vreemdeling heeft nu rechtmatig verblijf op grond waarvan zij haar recht op familie- en privéleven kan uitoefenen in Nederland. De staatssecretaris scheidt de vreemdeling en referent niet van elkaar, waardoor hij geen inbreuk maakt op het familieleven. De vreemdeling hoeft Nederland niet te verlaten, zodat de staatssecretaris ook geen inbreuk maakt op de uitoefening van het privéleven. Voor de staatssecretaris bestaat daarom ook geen aanleiding voor het afwegen van belangen.

4.3. Met haar oordeel dat de verblijfspositie van de vreemdeling onzeker is, omdat de vreemdeling pas na afloop van haar huidige verblijfsrecht in aanmerking zou kunnen komen voor een verblijfsrecht op grond van artikel 8 van het EVRM terwijl op dat moment al een schending van het recht op gezins- en familielevens dreigt, loopt de rechtbank vooruit op een toekomstige situatie die zich mogelijk niet zal voordoen. In dat verband is van belang het arrest van het Hof van Justitie van 7 september 2022, E.K., [ECLI:EU:C:2022:639](#), over de status van langdurig ingezetenen derdelanders en het Chavez-Vilchez-verblijfsrecht. Het Hof heeft in punten 34 en 35 geoordeeld dat het Chavez-Vilchez-verblijfsrecht niet valt onder het begrip verblijf 'uitsluitend om redenen van tijdelijke aard', bedoeld in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de Richtlijn langdurig ingezetenen. Als gevolg van dit oordeel komen vreemdelingen met een Chavez-Vilchez-verblijfsrecht, anders dan voorheen werd aangenomen, in beginsel wel in aanmerking voor een verblijfsvergunning EU-langdurig ingezetene. Hiermee is het belang, dat een vreemdeling met een Chavez-Vilchez-verblijfsrecht heeft bij verblijf op grond van 8 van het EVRM om daarmee eerder een duurzaam verblijfsrecht te krijgen, ondervangen. Voor zover het hebben van een verblijfsrecht op grond van artikel 8 van het EVRM toch nog relevant is voor het verkrijgen van een duurzaam verblijfsrecht, dan kan dit ook aan de orde komen in een procedure over het eindigen van een Chavez-Vilchez-verblijfsrecht.

JnB 2023, 265

MK ABRS, 22-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1117](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Aanvullend Protocol 59

Besluit 1/80 7

Vb 2000 8.15, 8.17

REGULIER. Verblijfsrecht op grond van artikel 7, tweede alinea, van Besluit nr. 1/80. Ieder verblijf van de vreemdeling in Turkije was korter dan zes achtereenvolgende maanden. Bij de vraag of er sprake is van een verplaatsing van het hoofdverblijf buiten Nederland als intrekingsgrond, moet niet ook naar een kwalitatieve afwezigheid van de vreemdeling worden gekeken.

Samenvatting

9.4. Uit het voorgaande volgt dat ieder verblijf van de vreemdeling in Turkije korter was dan zes achtereenvolgende maanden en dat uit de tekst van het beleid in paragraaf B10/4.4 van de Vc 2000 niet kan worden afgeleid dat bij de vraag of er sprake is van een verplaatsing van het hoofdverblijf buiten Nederland, ook naar een kwalitatieve afwezigheid van de vreemdeling moet worden gekeken. Weliswaar volgt uit de toelichting in WBV 2018/4 op de beleidswijziging in paragraaf B10/4.4 van de Vc 2000 dat aansluiting is gezocht bij hetgeen ten aanzien van afwezigheid uit de gastlidstaat voor EU-burgers is opgenomen in de Verblijfsrichtlijn en nader is uitgewerkt in de artikelen 8.15 en 8.17 van het Vb 2000, maar in het beleid staat niet, zoals in deze bepalingen, dat het gaat om een totale tijdsperiode van een jaar. Daarnaast is niet gebleken dat ook voor Turkse werknemers en hun gezinsleden die rechten kunnen ontleenen aan artikel 7 van Besluit nr. 1/80 is beoogd aan te sluiten bij hetgeen in het algemeen geldt ten aanzien van het verplaatsen van het hoofdverblijf als intrekingsgrond bij de verblijfsvergunning regulier. Anderzijds volgt uit dat beleid in paragraaf B1/6.2.1 van de Vc 2000 niet dat ook moet worden beoordeeld of de vreemdeling haar centrum van activiteiten naar het buitenland heeft verlegd als nog niet is voldaan aan de gestelde termijnen. Ook staat artikel 59 van het Aanvullend Protocol niet in de weg aan een andere waardering van haar perioden van afwezigheid dan die van EU-burgers en hun gezinsleden. Dit betekent dat het besluit van de staatssecretaris van 19 september 2019 dat de vreemdeling haar hoofdverblijf buiten Nederland heeft verplaatst en derhalve haar recht op verblijf op grond van artikel 7, tweede alinea, van Besluit nr. 1/80 heeft verloren, onvoldoende deugdelijk is gemotiveerd. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2023, 266

MK ABRS, 22-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1054](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

Vw 2000 29 lid 1 b

ASIEL. Venezuela. In Venezuela heerst niet de uitzonderlijke situatie dat een burger door zijn enkele aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade loopt. Ook verzet de humanitaire situatie zich niet tegen uitzetting.

De staatssecretaris mag bij de beoordeling van de vrees voor vervolging niet volstaan met het oordeel dat een vreemdeling niet tot een risicogroep behoort. Hij moet altijd een volledige individuele beoordeling maken waarbij hij het asielrelaas relateert aan de beschikbare landeninformatie.

Niet is gebleken dat de enkele terugkeer naar Venezuela een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling oplevert.

Deel 1: Alleen al door aanwezigheid een risico lopen op ernstige schade

Grief over de veiligheidssituatie [...]

Conclusie

2.9. Gelet op het voorgaande, is de Afdeling van oordeel dat uit de algemene bronnen niet volgt dat in Venezuela sprake is van de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in een gewapend conflict zo hoog is dat een burger die terugkeert alleen al door zijn aanwezigheid daar een

reëel risico loopt op ernstige schade. Weliswaar geeft de veiligheidssituatie reden tot zorg, maar de drempel om een dergelijke uitzonderlijke situatie aan te nemen ligt hoog. Bij de conclusie dat deze drempel niet wordt gehaald, neemt de Afdeling in aanmerking dat in Venezuela geen sprake is van een grootschalig gewapend conflict. De veiligheidssituatie is bovendien niet in alle gebieden even ernstig en het geweld is niet in alle delen van Venezuela van dezelfde aard en ernst. Zonder daarnaast het aanzienlijke aantal burgerslachtoffers te willen bagatelliseren, is dit aantal niet zo hoog dat gezegd kan worden dat een ieder enkel door zijn aanwezigheid al een reëel risico op ernstige schade loopt. De cijfers die er zijn, omvatten bovendien zowel burgers, als partijen die zelf bij het geweld betrokken zijn. Het eerste betoog faalt daarom.

Humanitaire situatie

3.3. [...] Hoewel sprake is van een slechte en complexe humanitaire situatie, hebben de vreemdelingen niet aannemelijk gemaakt dat in Venezuela dergelijke uitzonderlijke omstandigheden bestaan. Tekorten aan voedsel of medicijnen geven, hoe zorgelijk ook, in beginsel geen aanleiding om dergelijke uitzonderlijke omstandigheden aan te nemen. Voor Venezuela blijkt een dergelijke uitzonderlijke situatie niet uit openbare bronnen. [...]

Deel 2: Het risicogroepenbeleid van de staatssecretaris en politiek actieve vreemdelingen [...]

4.5. Uit deze informatie blijkt dat niet alleen activisten die significante kritiek uiten, te maken krijgen met geweld door de autoriteiten of colectivos. Ook bijvoorbeeld activisten uit de barrios of activisten die gerelateerd worden aan personen hogerop in een oppositieorganisatie, lopen risico.

4.6. Toch heeft de staatssecretaris naar het oordeel van de Afdeling deugdelijk gemotiveerd waarom hij zich in zijn risicogroepenbeleid heeft beperkt tot politiek activisten die significante kritiek uiten op de autoriteiten. Uit openbare bronnen blijkt dat politiek activisten die door de Venezolaanse autoriteiten als bedreiging worden gezien door hun vermogen om mensen te mobiliseren, worden vervolgd (noot 45). Op basis van deze informatie heeft de staatssecretaris deugdelijk gemotiveerd waarom hij deze groep heeft aangewezen. Ter zitting en in de toelichting op het beleid heeft de staatssecretaris onderkend dat ook andere personen te maken kunnen krijgen met vervolging. Maar omdat sprake is van willekeur van de zijde van de Venezolaanse autoriteiten, moeten zij hun vrees voor vervolging op de normale wijze aannemelijk maken. De hiervoor beschreven situatie in Venezuela wordt dan betrokken bij de individuele beoordeling (noot 46). Ter zitting heeft de staatssecretaris er bovendien niet ten onrechte op gewezen dat in Venezuela veel demonstraties plaatsvinden. [...] De staatssecretaris heeft daarom deugdelijk gemotiveerd waarom hij niet elke demonstrant of elke politiek activist die kritiek uit, als risicogroep heeft aangemerkt.

4.7. De indeling als risicogroep is echter slechts een hulpmiddel bij het aannemelijk maken van de gegronde vrees voor vervolging. De staatssecretaris mag bij de beoordeling van de vrees voor vervolging niet volstaan met het oordeel dat een vreemdeling niet tot een risicogroep behoort. De staatssecretaris moet altijd een volledige individuele beoordeling maken waarbij hij het asielrelaas relateert aan de beschikbare landeninformatie.

4.8. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het risicogroepenbeleid voor politieke activisten uit Venezuela in redelijke verhouding tot de met dat beleid te dienen doelen staat. De grief faalt. [...]

Deel 3: Terugkeer [...]

5.1. Uit de overgelegde informatie blijkt dat terugkerende Venezolanen niet altijd met open armen worden ontvangen en soms worden gediscrimineerd. Maar niet is gebleken dat de enkele terugkeer naar Venezuela een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling oplevert. [...]

JnB 2023, 267

MK ABRS, 22-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1055](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1 b

ASIEL. Venezuela. Door het niet-aanvragen van de Carnet de la Patria, staan Venezolaanse burgers niet alleen al daarom in de negatieve belangstelling van de Venezolaanse autoriteiten. Het niet willen aanvragen van de Carnet de la Patria leidt niet tot onaanvaardbare discriminatie.

3.3. Het eerste betoog van de vreemdelingen gaat over de vraag of zij al door het niet-aanvragen van de Carnet de la Patria in de negatieve belangstelling van de Venezolaanse autoriteiten staan. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht overwogen dat dit niet zo is. Allereerst wijst de staatssecretaris er in zijn beantwoording van de vragen van de Afdeling van 25 mei 2022 terecht op dat geen informatie bekend is waaruit blijkt dat de autoriteiten of andere groeperingen personen die geen Carnet de la Patria bezitten, actief vervolgen. Er is ook geen informatie waaruit blijkt dat personen op straat gecontroleerd worden op het wel of niet bezitten van een Carnet de la Patria of dat personen direct gedwongen worden om de kaart aan te vragen. Uit openbare informatie blijkt niet dat het verplicht is om een Carnet de la Patria te bezitten. Volgens openbare bronnen hebben ongeveer 10 miljoen Venezolanen geen Carnet de la Patria aangevraagd. Hoewel het ambtsbericht vermeldt dat het niet bekend is of burgers zonder Carnet de la Patria in de negatieve belangstelling van de autoriteiten staan (noot 12), hebben de vreemdelingen dus niet aannemelijk gemaakt dat het enkele niet-aanvragen tot gevolg heeft dat Venezolaanse burgers als tegenstanders van het regime worden gezien.

3.6. Het tweede betoog van de vreemdelingen gaat over de voordelen van de Carnet de la Patria. Volgens de vreemdelingen leidt het feit dat zij geen Carnet de la Patria willen aanvragen tot onaanvaardbare discriminatie, omdat zij hiermee geen toegang hebben tot overheidsvoorzieningen en voedselpakketten via het CLAP-programma. Zij betogen dat volgens paragraaf C2/3.2 van de Vc 2000 discriminatie een daad van vervolging kan opleveren indien een vreemdeling door de discriminatie zo ernstig wordt beperkt in zijn bestaansmogelijkheden dat hij onmogelijk op maatschappelijk en sociaal gebied kan functioneren.

3.7. Het betoog faalt. De rechtbank heeft terecht overwogen dat in het geval van de vreemdelingen geen sprake is van een dergelijke discriminatie. De vreemdelingen hebben zelf ter zitting verklaard dat zij tot aan hun vertrek uit Venezuela via private instellingen (de universiteit van Zulia, hun voormalige werkgever) gebruik konden maken van gezondheidszorg. Voor zover het niet mogelijk was om aan medicijnen te komen, hebben zij toegelicht dat dit te wijten was aan een algemeen tekort aan medicijnen in Venezuela. De vreemdelingen hebben verder niet aannemelijk gemaakt dat zij tot aan hun vertrek uit Venezuela wegens het niet hebben van een Carnet de la Patria geen recht meer hadden op andere overheidsvoorzieningen, nutsvoorzieningen, of pensioen. Hoewel zij niet altijd toegang hadden tot elektriciteit of stromend water, was ook dit volgens hen te wijten aan de algemene situatie in Venezuela. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat de vreemdelingen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij zich niet kunnen staande houden omdat ze geen Carnet de la Patria bezitten.

Bij deze uitspraken heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2023, 268

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 20-03-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:3595](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASIEL. DRC. Eiser is 1 van de 6 drenkelingen die eind 2019 door de Sea-Watch 3 is gered en vervolgens nagenoeg 3 weken op zee heeft moeten verblijven omdat de lidstaten van de Unie geen toestemming voor de ontschepping gaven. De rechtbank heeft ter zitting bij wijze van voorlopig oordeel aan eiser uitgelegd dat hij, naar het oordeel van de rechtbank, zijn asielrelaas méér dan aannemelijk heeft gemaakt. De rechtbank geeft verweerder mee, omdat verweerder openlijk uitdraagt invulling te willen geven aan de menselijke maat in het vreemdelingenrecht, de procedure van eiser na ruim vier jaar te beëindigen en tot inwilliging van het verzoek om internationale bescherming over te gaan. Beroep gegrond. De gemachtigde van eiser heeft buitengewoon veel inspanningen moeten leveren om het dossier te completeren en stukken, waarvan door verweerder geruime tijd is betwist dat deze bestaan te verkrijgen en te onderbouwen dat gesprekken waarvan Sea-Watch heeft aangegeven dat deze hebben plaatsgevonden, daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. De rechtbank overweegt dat door deze “proceshouding” van verweerder de procedure, die juridisch overzichtelijk is, complex is geworden en merkt daarom de procedure aan als “zeer zwaar” als bedoeld in de Bijlage bij het Besluit proceskosten. Verweerder dient tevens de kosten van de IMMO-rapportage te voldoen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2023, 269

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 20-03-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:3612](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Overdracht naar Italië. Circulair letter. Omslagpunt bereikt. Duurzaam beletsel. Thans dient er vanuit te worden gegaan dat Italië haar communautaire terugnameverplichtingen niet nakomt.

5. De rechtbank stelt vast dat ten tijde van de sluiting van het onderzoek op de zitting en op het moment van het doen van deze uitspraak de overdrachtstermijn voor eiser nog niet is verlopen. Of dat in de toekomst het geval zal zijn, is uitdrukkelijk in geschil en niet zeker.

6.1 De rechtbank overweegt verder dat in het verweerschrift is gesteld dat de Nederlandse autoriteiten sinds de circular letter duidelijkheid proberen te krijgen over de reden van het opschortingsverzoek van de Italiaanse autoriteiten aangaande overdrachten naar Italië. Uit het verweerschrift volgt dat de Nederlandse autoriteiten in januari en februari herhaaldelijk, en in ieder geval vijf keer contact hebben gehad met de Italiaanse autoriteiten. Ook is in die periode op hoog-ambtelijk niveau overleg geweest. Desondanks is geen eenduidig beeld verkregen over de actuele stand van zaken en de daadwerkelijke reden van het Italiaanse verzoek tot opschorting van inkomende Dublinoverdrachten. Ook is er tot op heden geen concreet tijdpad gegeven door de Italiaanse autoriteiten over het moment wanneer de overdrachten in het kader van de Dublinverordening weer kunnen worden hervat.

6.2 Gelet op het feit dat de Italiaanse autoriteiten al ruim drie maanden de overdracht van Dublinclaimanten hebben opgeschort zonder nadere toelichting en zonder concreet zicht op hervatting daarvan, ziet de rechtbank thans aanleiding om terug te komen van haar oordeel tot dusver dat het opschorten van de overdachten door de Italiaanse autoriteiten – slechts – een tijdelijk overdrachtsbeletsel vormde. Naar het oordeel van de rechtbank is het omslagpunt bereikt en is sprake van een duurzaam beletsel.

6.3 Daarvoor biedt de Dublinverordening geen grondslag. Een dergelijke grondslag is overigens ook niet ingeroepen.

6.4 Dat betekent dat er thans van dient te worden uitgegaan dat Italië haar communautaire terugnameverplichtingen niet nakomt. De buiten behandelingstelling van eisers aanvraag op de grondslag dat niet Nederland, maar Italië de verantwoordelijke lidstaat is, mist dan een deugdelijke juridische grondslag.

7. De rechtbank komt tot de conclusie dat het bestreden besluit in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht is genomen. Het beroep is gegrond en de rechtbank vernietigt het bestreden besluit. Verweerder moet een nieuw besluit nemen met inachtneming van deze uitspraak. De rechtbank stelt hiervoor een termijn van zes weken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2023, 270

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 17-03-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:3590](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:55d lid 3

Vw 2000

PROCESRECHT. Beroep niet tijdig. Nareis. Gelet op de toename van het aantal nareisaanvragen, bestaande capaciteitsproblemen, de prognoses voor de komende jaren en het ingewikkelder beoordelingskader is bij nareiszaken, net als bij asiel, sprake van een bijzonder geval in de zin van artikel 8:55d, derde lid, van de Awb. Dat betekent dat de rechtbank, als zij in nareiszaken het beroep niet tijdig gegrond verklaart, net als in asielzaken, een ruimere nadere termijn zal opleggen dan twee weken. In deze uitspraak zet de rechtbank voor de verschillende denkbare situaties uiteen welke nadere termijn zij voortaan in beginsel zal hanteren.

[Naar inhoudsopgave](#)